

Mijn leven als Lerares Frans

Voor mijn lieve leerlingen, die mijn dagen mooier, langer, korter, intenser en liefdevoller hebben gemaakt.

In dit boek zijn mijn columns van LeraresFrans.nl gebundeld te lezen. In mijn columns zit veel liefde, passie en hoop.

**Liefde voor pubers,
Passie voor het onderwijs,
Hoop op een mooie toekomst voor al mijn leerlingen.**

Redactrice: Linda Roos (Linda Roos en Media)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Valérie Ungerer
ISBN 9789402190793

Ils/elles

Vol ongeloof staarden ze me aan. Her en der wat sputteringen, een verbaasd hoofdje, een nieuwsgierig hoofdje. Een enkeling blozend. Arme kinderen. Groep acht met succes afgerond, heel dapper met hun zware, veel te grote tassen naar de middelbare school en dan mij voor de klas hebben. Ik ben docent Frans.

Maar goed. Dertig kids, opeens luisterden ze allemaal.

Misschien had ik het niet moeten zeggen... Echter, het is eruit voordat ik er erg in had. Maar... Transseksuele mensen betrekken in mijn grammatica uitleg was misschien niet het verstandigste om te doen. Ja, nu denk je natuurlijk; excusez-moi?! Bon, beginnersfoutje.

Een twijfelende vinger. "Maar mevrouw, wat is een transseksueel dan?" Ehm, ja. Daar vraag je me wat. "Om mee te beginnen, het is niet raar. Nee, het komt heel veel voor eigenlijk. Het zijn mensen die zijn geboren in het verkeerde lichaam. Dat wil zeggen, een meisje zijn, maar in een lichaam van een jongen zitten." (note: terwijl ik het zeg spoel ik de afgelopen vijf minuten terug in mijn hoofd en plak ik ducttape op mijn eigen mond voordat het woord transseksueel eruit komt. Niet omdat ik er iets tegen heb, gewoon om de bij het onderwerp van de les te blijven)

Ik vraag me af of ik ze getraumatiseerd heb. En dan te bedenken dat ik bezig was met het verschil tussen ils en elles uit te leggen.

Het leraarschap is niet makkelijk. Zo bevind ik mezelf regelmatig in situaties waarbij ik mijn mond voorbij praat. Leerlingen zijn oplettend, leergierig en vooral zeer goed, blijkbaar, in mij dingen te laten zeggen die er niet toe doen. Mijn -zeer krachtige- motivatie is altijd; zo onthouden ze het beter. Na de les over ils en elles weet ik een ding zeker. Als zij thuis komen en hun ouders stellen de vraag: "hoe was je dag?"

Mijn leven als Lerares Frans

zullen zij niet vertellen over ils en elles. Zij zullen vertellen; “vandaag heb ik bij Frans geleerd wat een transseksueel is.” Als lerares kan ik alleen maar zeggen dat ik blij ben dat ik ze in ieder geval heb kunnen interesseren en ze iets heb kunnen leren.

Onder stroom

Vandaag had ik een verlengsnoer nodig.

J.: “Maar mevrouw, als u de stekker in uw neus stopt doet hij het ook vast wel toch?”

Het Journaal

Zuchtend kijken ze naar buiten. Meer dan 20 graden en je bent ze kwijt.

Echter, ik ben zelf ook overal, behalve voor de klas, op dat moment. Ze hebben net een toets gehad, dus ik besluit even een filmpje op te zetten. Helaas; ik heb geen film mee.

Ik kies ervoor het journaal op te zetten. Ik kan met trots zeggen dat ik middels deze keuze ervoor zorgde dat ik de minst geliefde docente ben in deze klas. Want; “mevrouw, wij kijken nooit het journaal en het is saai”. Natuurlijk, dat had ik kunnen weten.

Terwijl de kinderen lachen om de uitspraak van Marokkaanse mannen die vertellen over een groot verkeersongeluk, bedenk ik me; ooit was ik ook zo zorgeloos. Daarom vraag ik me ook af in hoeverre wij volwassenen nu echt kunnen genieten van het dagelijks leven wanneer de zeer zware en negatieve nieuwsberichten ons omsingelen.

Zijn wij nog weleens zorgeloos, vanaf +/- 20 jaar?

Ik heb het natuurlijk niet alleen over de nare nieuwsberichten.

Terwijl ik voor de klas sta te dagdromen en mezelf dit afvraag heeft de klas blijkbaar zijn tas al ingepakt. Het journaal staat voor niets aan. Ze staan bij de deur en kijken me allemaal met puppy-ogen aan. “mogen we alvast gaan?” de bel gaat over vijf minuten. Ik was het even vergeten, maar dat zijn natuurlijk de zorgen van de leerlingen; het fijnste plekje in de aula bemachtigen om vervolgens hun boterhammen naar elkaar te gooien.

“Vooruit, doe maar zachtjes”. En daar gingen ze, 28 -bijna-zorgeloze kindjes, met hun puppy-oogjes op zak en de wereld voor zich.

Het geluid: “Huh”

“HUH”

De klank galmt door het lokaal. Ik kijk op van het toetsblaadje en moet even nadenken over wat er zojuist gebeurde. Vooral ook, omdat ik zojuist heb uitgelegd dat vraag 3 tot en met 10 meerkeuze vragen zijn. Eigenlijk kan ik me niet voorstellen dat hier een vraag over is. Hoewel ik me natuurlijk ook afvraag in hoeverre ‘huh’ een vraag is.

Het is even stil. Een frons en een vinger in de lucht. Aha. C. Verbaast me niets.

“Maar, is vraag 2 dan geen meerkeuze vraag?” luidt de vraag van C. Om mijn geduld te bewaren neem ik even adem en glimlach ik. “Nee C., dat zeg ik net. Vanaf vraag 3 is het meerkeuze.” Volgens mij ben ik nu wel duidelijk. Ik wil net opstaan om de luisteropdrachten te starten wanneer ik het weer hoor.

“HUH”

“Ja, C.?” “Mevrouw, ik snap het niet”

“Kijk mee, vraag 1 en 2 zijn open vragen. Vanaf dan is het meerkeuze, dan kan je kiezen tussen a, b, of c.”

“Oooohhh” als ik het goed zie, zie ik opluchting in de ogen van C. Volgens mij is het begrepen. Voordat ik de luisteropdrachten aanzet, vraag ik me nog even af hoe C. de basisschool doorgekomen moet zijn, wanneer het principe van meerkeuzevragen nieuw voor hem is.

Weet je nog, de tijd waarin we leerden beleefd te zijn naar vreemden en alles wat een paar jaar ouder was? Dat we al gauw ‘u’ zeiden en met twee woorden spraken?

Goed, nu is die tijd niet geheel over, echter is er een nieuw fenomeen ontstaan. Soms lijkt het me gewoon een kwestie van spreken vóórdát ze hebben nagedacht over wát ze precies

gaan zeggen. Of voordat ze een opdracht gelezen hebben. Met ze bedoel ik uiteraard mijn leerlingen.

Het is grappig, soms, wanneer mijn leerlingen iets niet begrijpen, ontstaat er een wisselwerking, waarbij ik niet begrijp wat er aan de hand is omdat iets zo simpel is. Veel dingen in het leven zijn ingewikkeld. Daarom zal ik niet ontkennen dat de grammatica van het Frans echt heel pittig is. Toch denk ik dat ik queen ben van het geduld voor de leerlingen hebben, echter blijf ik het moeilijk vinden geduld op te brengen voor vragen als “huh (?)”.

Sokken en kousen

Ik: “je bent een kletskous”

“Maar mevrouw, ik heb sokken aan hoor...”

Talenten

Onderuitgezakt zitten de twee heren ieder aan een andere kant van het lokaal. Ze werken hard om hun planning af te krijgen, die ze iedere week bij mij maken voor de moderne vreemde talen. Af en toe moet ik ze even toespreken, omdat ze dan naar elkaar aan het seinen zijn en heel hard giebelen. Zodra ik dan namen noem, doen ze alsof ik gek ben.

Twee stoere pubers van 14/15 jaar, met goede sociale vaardigheden, chaotisch maar beleefd naar de omgeving.

L., die eigenlijk voor geen enkel vak onvoldoende staat, heeft z'n planning afgewerkt en pakt zijn spullen in. Het is een kwartier voordat de bel zal gaan. Hij zakt uitgebreid onderuit, legt zijn etui goed neer en gaat vervolgens half over zijn tafel liggen. Z'n pet valt bijna van tafel en z'n veters zitten allemaal los.

Mijn ogen worden groot, de neuroot in mij kan hier absoluut niet tegen. Ik kijk naar de Sudoku die ik aan het maken ben en slaak een zucht; getallen zijn niet mijn beste vrienden. Ik sta op en geef de slapende L. mijn tijdschrift met de onafgemaakte Sudokupuzzel.

Hij begint te glunderen. Even is het stoere jongetje helemaal verdwenen. Enthousiast gaat hij ermee aan de slag.

Na nog geen tien minuten komt hij het tijdschrift inleveren en check ik of het allemaal klopt.

En ja hoor, het is perfect. Dit zorgt voor een mini blauwe plek op mijn ego.

L. wijst echter naar de zoek de verschillen foto's naast de Sudoku. "Mevrouw, hier heb ik slechts zes van de zeven verschillen kunnen vinden."

Giebel 2 kan zich niet inhouden en komt enthousiast meezoeken. Stiekem kijk ik ook mee, denkende dat de volwassene het vast eerder zal vinden dan deze twee amateurtjes.

Mijn leven als Lerares Frans

Voor ik het weet houd ik samen met de twee gibelkonten een pleidooi over de gigantische, misleidende fout dat het tijdschrift heeft gemaakt.

Dan, plotseling, staat P. op en kijkt met ons mee. Dit initiatief van hem verbijstert me, gezien hij eigenlijk nooit praat en hij niemand aan kijkt als hij met ze praat. Los hiervan is het een ontzettend lieve jongen.

Hij kijkt vijf seconden mee en wijst; “Daar zit het zevende verschil, mevrouw”

Mijn mond valt open. De leerling waar ik het ‘t minst van verwacht, met het warrige haar, de grote bril, is wat mij betreft geschikt.